

[Glistrup]

man ved, præcis hvilke krav man skal opfylde, og så kan man eksportere til hele det område, der nu har vedtaget det. Derfor vil vi helst have, at det foregår i så bredt et forum som muligt; GATT og OECD var at foretrække, men kan man ikke få den, man elsker, må man jo her i livet elske den, man får, og det er altså i det foreliggende tilfælde EF. Et marked på 320 millioner er selvfølgelig bedre end et marked på 5 millioner. Derfor er vi i og for sig også glade for EF's standardiseringsarbejde og ser med den største sympati på, at det foregår.

Når Fremskridtspartiet alligevel med hensyn til det helt konkrete forslag, der foreligger her, vil stemme imod, at ministeren på det foreliggende grundlag får lov til at tilslutte sig dette i Rådet, beror det på, at der i denne store papirdyngede er 3 bogstaver, som har forskrækket os, og de 3 bogstaver står på side 1, fjerdesidste afsnit. Dette afsnit lyder i sin sammenhæng:

»Forslaget tilsigter totalharmonisering, således at der kun må markedsføres personlige værnemidler, der opfylder direktivets bestemmelser, uanset om disse er fremstillet i eller uden for medlemsstaterne.«

Dette »kun« er en enorm rød lampe for os. Vil det sige, at den smed i Brabrand, der laver et fingerbøl, eller hvad han nu laver, som f.eks. har en enkelt rille mere eller mindre end det, standarden går ud på, er totalt lost og ikke engang kan sælge det pågældende fingerbøl til sin nabo i Brabrand? Det er efter vor mening at spænde buen for højt at sige, at man ikke må markedsføre det, der ikke er godkendt i disse standardiseringsbestrebelse. Hvis man virkelig skal tage de tre bogstaver »kun« for pålydende, må Fremskridtspartiet desværre stå af og sige, at vi stemmer imod, at det pågældende direktiv får dansk blåtempel.

Men vi vil forsøge gennem et skriftligt spørgsmål i Markedsudvalget at få en klar skriftlig redegørelse og få disse 3½ linje med de famøse tre bogstaver belyst meget udførligt skriftligt. For det er givet noget, der egner sig bedre til en skriftlig redegørelse end til en mundtlig tale. Derfor vil der allerede i løbet af en dag eller to i Markedsudvalget blive stillet det fornødne skriftlige spørgsmål om forståelsen af dette. Hvis det så viser sig, at det er os, der har misforstået det, vil vi kun råbe hurra for vores egen misforståelse, for så vil vi nemlig sige ja til arbejdsministerens forslag.

Larsen-Ledet (RV):

Det Radikale Venstre kan tilslutte sig arbejdsministerens redegørelse af 23. november 1988. Vi mener absolut, at formålet er rigtigt, og vi tror, at selv danskere kan hente god inspiration i EF til at forbedre sikkerheden.

Bollmann (CD):

Selv om jeg er enig med hr. Ivar Nørgaard i, at sikkerheden i forbindelse med maskiner og bygninger er af meget væsentlig betydning for arbejdsmiljøet, mener jeg faktisk også, at der her er tale om et meget vigtigt område, ikke alene for arbejdstagere, men også for befolkningen i det hele taget.

Vi har med interesse noteret os, at de personlige værnemidler, det her drejer sig om, faktisk er reguleret i forvejen gennem vore egne arbejdsmiljøbestemmelser, og at de foreslåede krav til sikkerhed og sundhed er på samme niveau som de nugældende danske, og det må jo være det vigtigste. Derudover har man taget nogle nye ting med, altså værnemidler til privat brug. Det er vist ikke noget, vi har kendt før, så det finder vi også ret positivt.

Det fremgår af redegørelsen, at der fremover skal henvises til standarder og normer, og at organisationerne CEN og CENELEC herefter skal udarbejde de mere specificerede regler. Jeg håber, at jeg har forstået det rigtigt. Hvis jeg husker rigtigt, er det den samme metode, vi havde, da vi diskuterede byggematerialer, som vi jo havde en debat om her i Tinget sidste år. Netop fordi vi har haft den drøftelse, skal jeg ikke gå ret meget ind i procedurer og metoder, men der kan vel ikke være tvivl om, at arbejdsmarkedets parter også her bliver inddraget i at fastlægge de nærmere specificerede regler.

Jeg vil godt vende tilbage til noget, som andre har været inde på, og spørge ministeren, hvad der egentlig står i artikel 2, stk. 2. Står der, at der kan fastsættes strengere krav, men ikke lempeligere, eller hvad menes der? Jeg vil egentlig gerne have en oversættelse af det. Hvis det er oversættelsen, vil jeg godt spørge, hvordan det egentlig stemmer med bestemmelserne i artikel 4. Jeg kan ikke gennemskue, om der kan opstå en konflikt mellem de to artikler, men jeg vil da godt høre ministerens kommentar til det, hvis det er muligt. Ellers må vi få det i Markedsudvalget senere. Jeg synes, det er interessant.